

[Ivar Nørgaard.]

med hensyn til den kommende tjenestemandsløvgivning.

I det skriftlige fremsættelsespapir, som vi har fået omdelt, har ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen ganske kort gennemgået lovforslaget og sagt, at der jo egentlig kun er tale om nyoprettelse af 46 stillinger. Det er vel værd at gøre opmærksom på, at dette er et optisk bedrag. Det begrundes med, at efter at man opretter 434, nedlægger man en hel del andre stillinger, men, på samme lille sparsomme papir er der i næste spalte oplysninger om, at oprettelsen af de 46 stillinger vil komme til at koste 10 mill. kr. om året, og heraf fremgår jo, at det reelt må være mere end 46 stillinger, ellers skulle disse 46 mennesker i gennemsnit have mere end 200.000 kr. i løn om året, hvad jo ikke er tilfældet. Det viser sig jo også, at de stillinger, man nedlægger, er stillinger, der for manges vedkommende for længst er ophørt med at eksistere, ja, man har ikke engang bevilget penge til disse stillinger på finansloven. Der er altså tale om en forøgelse af antallet af tjenestemandstillinger med betydelig flere end 46, og det kunne være ganske overordentlig interessant for os her i tinget at få at vide, hvor mange der egentlig er tale om. Hvad er den reelle udvidelse? Det fremgår ikke af de forelagte oplysninger og ikke af lovforslaget.

Der er i normeringslovforslaget én meget interessant ting, der har medført, at de socialdemokratiske medlemmer af lønningsrådet har følt, at de måtte tage afstand fra regeringens lovforslag. Det drejer sig om, at man går ind for at slette en bestemmelse om, at en kontorchefstilling i landbrugsministeriet skal nedlægges ved ledighed. Dette tilsyneladende uskyldige dækker over en ganske artig historie. Bestemmelsen blev nemlig indsat, dengang man flyttede en kontorchef fra jordlovsudvalget over i landbrugsministeriet. Der var megen ulyst til at udvide landbrugsministeriet, men man sagde dengang i lønningsudvalget, at man kunne gå ind for det under forudsætning af, at man så nedlagde en stilling ved ledighed. Nu kommer året efter regeringen og siger, at den ønsker at få ophævet bestemmelsen om, at stillingen skal nedlægges ved ledighed. Spørgsmålet om en rationalisering af jordlovsudvalget har været grundigt behandlet

i statens administrationsråd, og statsrevisorerne har i en betænkning, som er blevet omdelt i folketinget, indgående beskæftiget sig med jordlovsudvalget og er dér kommet til det resultat, at det var nødvendigt med en personalereduktion. Det er meget pikant, at en af underskriverne af denne betænkning var den daværende statsrevisor hr. Poul Møller, som nu er finansminister og altså medlem af den regering, der umiddelbart efter sletter denne bestemmelse. Det vil sige, at der slet ikke finder nogen reel personalereduktion sted. Man flytter bare både en kontorchef og et kontor fra landbrugsministeriets jordlovsudvalg over til selve landbrugsministeriet. Der er heller ikke givet nogen som helst overbevisende argumenter for, at man nu skal udvide antallet af kontorer i landbrugsministeriet. Den eneste reelle begrundelse er, at man følte, at når man nu havde en mand, som var blevet overflødig i jordlovsudvalget, måtte man give ham et kontor i landbrugsministeriet. Det syntes vi, da vi behandlede det sidst, var noget uheldigt i sig selv, men det kunne gå, hvis vi kunne være sikre på, at man nedlagde en kontorchefstilling i landbrugsministeriet, når der opstod ledighed. Man kan ikke påstå, at der er opnået noget som helst, hvis man nu blot flytter det gamle kontor over i landbrugsministeriet og altså udvider landbrugsministeriet.

Jeg mener, at der her er tale om, at man enten direkte desavouerer administrationsrådet og statsrevisorerne, eller — hvis man skal fortolke det meget velvilligt, hvad der i sig selv er pinligt nok for regeringen — at man altså nu tilsyneladende fuldstændigt har opgivet den rationalisering og den personalereduktion, der ellers var rørende enighed om her i folketinget at man skulle gennemføre. Man har tilsyneladende totalt opgivet at gennemføre administrationsrådets og statsrevisorerens rationaliseringsplaner med hensyn til landbrugsministeriet eller blot at følge dem op.

Det giver os en forstærket mistanke om, at den interesse, de daværende oppositionspartier havde i at rationalisere centraladministrationen, er forduftet, efter at de samme partier nu har fået regeringsansvar. Nu beskæftiger de sig slet ikke med disse sager mere, og de følger sig straks, når der er ønsker om personaleudvidelser.